

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar

Leto XXIV.

8. novembra 1928.

Številka 11.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so letos v dinarih darüvali: Vekoslav Medvešček, žel. uradnik, kak smo že javili, je nabrao 2350 Din. Darüvali so njemi ti: Dr. N. 20, N. 10, N. 10, N. 10, Frančiškani, Subotica, 50, N. 10, N. 10, N. 10, Stanko Mašič 10, N. 10, N. 20, N. 20, N. 10, N. 10, „Politika“ Beograd, 100, N. 50, N. 20, Birtašević i Paroč 50, N. 20, N. 10, N. 10, N. 50, D. G. 100, N. 30, Kukuła 10, N. 20, Dr. Gj. Madrec 30, Dr. Vagner 100, D. 100, P. 100, Milič i Bradič 10, Dr. Majcen 10, Dr. Mašič 20, Sofie Vasiljevič 20, Praška kreditna banka 100, N. 50, Cerkev sv. Marka 50, R. Rodič, nadbiskup 40, Gecan vikar, 40, Keramika 30, J. Š. 50, A. R. 20, N. 30, M. 100, N. 10, N. 50, T. B. 50, K. 200, B. B. 100, Dr. Sagadin 20, N. 10, Cerkev Vaznosenska 20, Srpsko akc. društvo ugljena 50, N. tvornica tanina i p. 100, Simens 200, Franjo Repič 20. Horvat Martin i Kramar Jožef iz Sr. Bistrice sta nabrala 420 Din. Darüvali so z Sr. Bistrice: Ana Ivko 30, Matjaš Kohek 20, Ivan Horvat 2, Kata Kohek 2, Naci Gjura 5, Jožef Ūtroša 5, Jožef Žabota 2, Treza Kelenc 4, Martin Gjura 10, Jožef Sabo 5, Juri Stimec 5.

Stefan Rebrica 10, Marija Hren 10, Kata Kohek 10, Jožef Kohek 10, Ivan Gjura 5, Marija Bohnec 10, Ana Kleiderman 10, Martin Hren 20, Marija Vučko 10, Martin Copot 10, Roza Sobočan 10, Marija Lebar 5, Pavel Kůzma 2:50, Fema Lebar 10, Marija Sobočan 10, Anton Vučko 5, Martin Horvat 10, Ivan Dominko 10, Treza Vučko 10, Učiteljstvo Sr. Bistrice 30, Verona Vučko 5, Štefan Kohek 4, Jožef Copot 10, Karlin Ščrbič 2:50, Ana Hozjan 4, Ana Raj 5, Verona Lebar 1, Martin Vučko 4, Martin Kejenc 2, Magda Sobočan 1, Jožef Vučko 5, Ivan Mlinarič 3, Marko Godina 5, Ignac Glavač 5, Mihael Sklejdar 6, Kata Tkalec 2, Anton Jerebic 5, Ivan Kreslin 10, Marko Kustec 10, Verona Hren 5, Ivan Vučko 3, Jožef Sarjaš 10, Marija Gabor 5, Kreslin Marija 10, Kreslin Martin, G. Bistrica 10, Kreslin Aga, G. Bistrica 10.

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. —

ODBOR.

„Fantič le gori stani“!

Tebi Marija, mogočna kralica . . .

Pa praviš, da si kristjan, pa maš vero. Kakša vera je to? Vera v peneze, vera v meso, v bogastvo, — ne vera v Boga. Ali sam že ne pravo: Za kaplico veselja še ljudje ženejo za žive i mrtve, za morje veselja se komaj brigajo. Dečko pomisli, če si rad tak srečen teh par kratkih let na sveti, zakaj da neščeš biti za celo večnost, či šče v večnost verješ. Kak si slab računar. Kak si želeš, da bi bio 70 let srečen, ali 70 biljonov let pa neščeš biti srečen. Ka človek navadno vse napravi, da bi meo kak najlepše življenje, ravno tak naj napravi da bi meo čim lepše življenje na ovom sveti. Jaz se nemrem načūditi, kak ljudje, šteri verjejo v večnost, morejo takše računške „kozle“ delati, kak da ne bi znali do 5 čteti, čiravno je istina, kak da bi jo meli na dlani. Či želem sam sebi največ sladkoga 70 let, si bom želo ravno tak celo večnost.

Či de več te de bole, či de bliže božemi troni, te de bole svetlo, bole lepo i bole sladko. Či bi bio što preveč pobožen, te bi bili preveč pobožni svetniki. Ali pa svetnikom v oči mečemo, da so bili preveč pobožni? No, če so ti ne bili, te se tūdi tebi ne trbe toga bojati. Preveč brezbožen, to je že mogoče, preveč pobožen pa nikdar. Pobožnost je to kak milost boža. Čim bole je človek pobožen, tem vekšo milost ma pri Bogi.

Šče to ti povem: Tisti, ki pravijo, da so zadovolni z zadnjim koticom v nebesih, za tiste se je bojati da šče zadnjega koticčka ne dobijo. Kamen ne spadne tak daleč kak ščeš. V nebesa bi vsakši rad prišo, šče največši nimak. A nebesko kralstvo silo trpi i samo silni ga dosegnejo. Tak je pravo tisti, šteri je Gospod nebes. Z nebesi se je ne špilati i z zadnjim koticom se je ne šaliti. Peklenšček se smeje takšim šalam i si misli: „Aha, zadnji koticček tam za dverami! Či si že za dverami, preskrbim da te vō potegnem pa ti te dam koticček — dol pri meni. Ali ne veš, či se mūha pavuki približa, da pavuk skoči, da se mūha zaplete v

mrežo i ona cvrči, breči, pokeč njoj ne spije krvi. Zakoj si šla pavuki preblūzi, da te je zgrabo? Či ideš na robi prej: Bom že gledao, da roba ne prestopim, te lejko kaj popadne pa te notri potegne, pa boš brečao: oj zakoj sam ne bio bole previden!

Pobožnost, je mogoče, da je včasih skvarjena. Vsaka stvar se pokvari: krumplin zagnili. Vsaka ma tudi sovražnika. Tudi pobožnost jih ma, tudi je lejko skvarjena. Či bi što mislo, da či glavo v eden kraj drži, da je že pobožen, bi se moto. Prave pobožnosti nemre biti dosta.

Znaš, naša vera je takša, da jo moramo ali vso sprejeti ali jo pa vso zavrči. Med peklom i nebesi nemremo visiti. Dvema gospodoma nemremo služiti. „O, da bi bio mrzeo ali pa topeo“ je pravo Jezuš, „ar si pa mlačen, te vō plūnem“. Ka pa plūvlēmo? Ka nam je ne dobro! Mlačnost je Jezusu ne povoli. „Bodite popuni kak je vaš Oče nebeski“, je pravo Jazuš nej samo ženskam, liki vsem lūdem.

I či pogledamo v zgodovino božega kralevstva, ali so bile v prejšnji časaj pobožne ženske? Marija je resan na prvom mesti; ali potem je velka renda mest zasedena od odličnih moškov.

Čūjte, ka sam čteo v ednoj knigi. To, ka je Cerkev šestkrat več moških proglasila svetnikom kak žensk. Prosim Vas, samo toga njim ne povejte. Bojim se, ka me ne napadnejo. Pravile bi: Me v cerkvi prve, v nebesah pa zadnje. To je očitvidna krivica. Tak se me nedemo. No, no! Naj bodo potolažene. Ve skoz nebeska vrata šče niednomi ne bilo dano gledati niti sv. oči ne, ka bi vidili što sedi bliže božemi troni, što pa odzaja. Či je v prejšnjih časih bilo tolko svetih moškov, zakoj ne bi bilo zdaj naopak.

Ali naj bodo v nebesih samo ženske? O, to bi bio dugi čas. Ne, tudi mi moremo v nebesa priti. Da pa resan pridemo, nesmemo biti zadovolni z zadnjim koticom. Iz toga vidiš, dečko moj, ka je pobožnost dečkom ravno tak potrebna kak deklam.

Ka pa Marijine družbe ali kongregacije? Ali so resan samo za ženske, ne za moške? Či pogledamo v zgodovino Marijine družbe, ka vidimo? Ravno naopak! Marijine družbe so ravno za dečke. Je li mogoče? Istina jet

Što pa je bio prvi v Marijinoj družbi? Dečki, dijaki! Dugo let so bili v Marijinoj družbi samo moški — dečki. Kesnej so si tudi ženske sprosile to milost. Ve znate, ka ženske ne dajo mira pokeč je za nje tudi ne takša pravica. Ali dugo so mogle prositi ka so se njim dveri odprle. Prva Marijina družba je bila ustanovljena leta 1563. v Rimi. Komaj l. 1751. je bila po vnoгих prošnjah ustanovljena ženska Marijina družba.

Celih 188 let je bila Marijina družba samo zo dečke. Marijina družba je tak samo za dečke!

Ali so zdaj dečki dušnoga skrbstva menje potrebni kak prle? Ali so mladenci postali inačiši? Časi se spreminjajo, narava mladeniška je ostala. Dušne nevarnosti za mladence so se ne zmanjšale, nego povekšale.

Vsebina:

Nevtepenoj Materi	Stran 1	Večni posvet	Stran 7
Na duše den	2	Pravila	10
Vmerjemo	2	Društva i žveličanje	13
Obljube Srca Jezuša	3	Smilūjte se njim	13
Kongres za „Dom sv. Frančiška“	3	Cerkveni glasi	14

NEVTEPENJOJ MATERI.

O sveta Marija, milošče puna, Gospod je z telom, ki je pred tem bio z tebom tak z posvečanjem kak z telom. Blažena naj bo vüra vtelovljenja božega Sinü, blažen i posvečen den, ki nam je napočo, gda so poganje hodili vu tvojoj svetlosti. Blažena leta deteta Jezusa, i blažen tisti čas, v šterom je raso v milošči, dühi i modrosti pred Bogom i ljudmi. Blažena njegova mladost, v šteroj je bio tebi i sv. Jožefi podložen, bogavši človeka ar je človek nepokoren bio Bogi. Prosi svojega sina za mene, naj mi na smrtnoj vüri ne bo oster sodnik, nego ljübeznivo dete, ki kak se ne sramüvao ležati v jaslah med živinov, tak naj se me tüdi ne sra-

müje, ki sem postao pred njim, kak živinče. O sveta Marija, posoda poštüvana, naj postanem po tvojoj dobroti posoda v božo čast i diko. O sveta Marija, posoda vse pobožnosti, naj bežim za dišavov Jezusovoga imena i naj mi zavolo njegovega dišca prido proti Angeli, ki te ljübijjo. O sveta Marija, roža skrivna, prosim te, spremeni mi na smrtnoj vüri trnje düšnevesti v rože, ranjena pa naj bo moja düša z trnjom žalosti i obžalüvanja, da pridem ta, kde se roža ne poštüši i kde tvoj ljübljenec med telijami hodi kakkdugo de li blažena večnost trpela. (Prec. man.)

Na düšni den.

Kamkoli se obrnem, vseširokom vidim žalostno čarno farbo. Nekši ne- navaden den je to, ar vzbüja v človeki tak resne misli i čüvstva. Mešna oblačila so čarna, na sredi cerkvi stoji mrtvečka trüga tüdi s čarnov sük- njov pokrita. Kaj to pomeni? Za voljo koga je ta velika žalost? Za koga tej žalobni prizori? Je mogoče što vmro? Da, vmro je . . . vmrla je . . . vmrlo je . . . vmrli so . . . Dosta-dosta jih je vmrlo širom velikoga sveta i v spomin vseh teh je odredjena ta žaloba! — Dosta naših prijate- lov, poznancov, ki so šče pred ednim letom ravno tak gledali to mrt- večko slovesnost, kak jo zdaj mi opažüjemo, nega več med nami, — vmrli so. Njihovo srce je otrpnilo, njihove oči so otemnele, spadnoli so pod mogočnim zamahom nesmilene smrti i niedna prošnja jih nemre več nazaj pozvati. Tam stojijo žalobna deca osamlena i njihove objokane oči pravijo, da so nekoga zgübili. Ah, zgübili so to najdragše, kaj so meli tü na zemli: svoje stariše. Komaj pred ednim letom, ali mesecom so šče čütüta vso toplino ljübezni svojih starišov, zdaj so pa že sami, zapüščeni od oče, zapüščeni od matere, ar jih je nesmilena smrt pokosila i jih prek dala čarnoj zemli. — Tü stojijo stariši, od žalosti prebledjeni, ar so meli ljübeznivo dete, ki jim je bilo v čast i v veselje, ki je bilo njihovo bodo- če vüpanje, pa je v najlepšem cveti te njihove rožice spadno na njo smr- ten mraz. — Tü pa dovico tere žalost, ar je mela moža, ki ga je iz srca ljübila, ali beteg ga je v postoe vrgeo; ona je zemlo i nebo prosila za pomoč i smilenje, ali neje bila poslühnjena. Nesmilena smrt njoj moža v grob spravila, njo pa prepüstüla žalosti. — I tak so to leto slovo vzeli prijateli od prijatelov, poznanci od poznancov, sosedi od sosedov, stariši od dece, deca od starišov; ločili so se i odišli v drügo domovino, odked jih ne bo več nazaj. — Žalüjmo teda tüdi mi, kak Sveta Maticerkev sama žalüje: mislimo na smrt, — *pokojnim pa pomagajmo z molitvami i dobrimi deli.*

Bogoslav.

Vmerjemo!

Vse je na tom sveti
Kak prikazen hipna;
Vedno hodi, kroži
Strašna smrt nevidna.

Vse je ničemurno,
Ka je ne za večnost,
Ka nas ne vzbüdjavle,
Na življenjsko svetost.

V zemlo bomo djani,
Kak iz nje smo vzeti;
Smrti ne zbežimo,
Mogli bomo vmreti!

Naše vse življenje
K bliski je spodobno,
Dobro hitro mine . . .
Mamo samo borbo.

Nega na tom sveti
Ne moči ne sredstva,
Ki bi smrtne noči
Nas obvarüvala.

Bogoslav.

Obljube Srca Jezušovoga.

XI.

„Osebe, ki bodo širile to pobožnost bodo mele svoje ime zapisano v mojem Srci i to tak, da to ne bo nikdar zbrisano ž njega.“ Ta obljava Jezušovoga Srca najde svojo razlago v rečah sv. Duha, štere naznanja v Visokoj Pesmi. V 8. poglavju 6. i 7. redi pravi nebeski Zaročnik duši to: *„Deni me kak pečat na svoje srce, kak pečat na svojo roko, zato ka je ljubezen močna kak smrt, trda kak pekeo gorečnost, njeni žarki so ognjeni i plamenovi žarki. Velike vode ne morejo pogasiti ljubezni i vodine ne je vtopiti, naj bi človek dao vse imanje svoje hiše za ljubezen, kak za ničest bi je meo.“* Tisti zahteva od nas to ljubezen, štera se ne da zbrisati, kak smrt ne i štere moč je vekša kak vse vodine i vsa vrednost v teh i na celom sveti, tisti, ki ma v svojem srci večno ljubav: *„Bog je ljubezen“* (1. Jan. IV. 8.). Večna ljubezen je Bog, ta prebiva v Jezušovom božem Srci i ta ponuja dušam tisto, ka sama ma: da ljubljenca zapiše i ga nikdar ne zbríše iz srca. Ljubljenci Jezušovoga Srca so pa tisti, ki širijo njegovo čast. Ki si prizadevajo i trüdiyo, ka de njihova familija vsa častila Jezušovo Srce, ki s svojim zgledom, s svojimi rečmi, s svojimi molitvami i dobrimi deli drüge pripelajo k častenji, pravomi, gorečemi častenji Jezušovoga Srca, tisti so vredni te velike sreče, da se njihovo ime čte med onimi v Srci Jezušovom, ki se ne bodo nikdar z toga zbrisala. Presrečne dušice!

Kongres za „Dom sv. Frančiška“.

V cerkvi.

Oktobra 7. se je obdržao ta kongres, šteroga se je vdeležilo do jезero ljüdi, predvsem tretjerednikov i tretjerednic. Jako nas veselilo, da je vno go moškoga spola bilo navzoči, ki niti neso kotrige tretjega reda. Kongres se je začeo v cerkvi. Navuk so držali predsednik odbora za zidanje „Doma sv. Frančiška“ g. Klekl Jožef, vp. pleb. narodni poslanec.

V svojem govoru so razlagali zapoved Jezušovo od ljubezni do bližnjega, ka smo 1) to dužni spunjavati z smiljenostjov, 2) da je to sladka dužnost i 3) ka je to hasnovita dužnost. V svojem govoru so nam dokazali, ka je naša velika dužnost, tisto, ka mi ne potrebujemo za dostojno preživljanje i oskrbljavanje svoje i svojih, dati Jezušovim sirotam, predvsem smo pa dužni dati tisto, ka *odviš mamu*. Pa mamu kaj odviš tudi? Pred božim sodnim stolom stojita dve duši. Edna je sirote ženske, štera ne mela z kem si kotrige pokriti i je zmrznola, ta druga pa gizardave bogatice štera se je oblekla v svilo i žido, pa pterosila to še z nepotrebnimi šlingami i šikami. Dve sestri sta pred sodnikom, ki nam je vsem oča. De pitao to gizardačo: Si ti sestra, ka si pustila svojo sestro zmrznoti zavolo svoje gizde? — Pa prideta pali dve duši na sod, edna ednoga siromaka, ki je od gladi vmro, druga bogataša, ki se je do guta nasitavao i razlevao vino po podi od velikoga gospodstva. Dva brata sta pred sodnikom, ki nam je vsem oča. De pitao toga bogataša: Si ti brat, ka si pusto svojega brata od glada vmreti zavolo svoje lakomnosti i pijanosti? Povejte, ne je li pravična sodba Kristušova, ki se glasi: „*Poberite se spred mene prekletti vu vekivečni ogenj, šteri je pripravljen vrati i njegovim Angelom. Zato ka sem lačen bio i mi neste dali jesti, žeden sem bio i mi neste dali piti, nagi sem bio i me neste oblekli*“ (Mat. XXV. 41—43).

Predsednikovo poročilo.

Po božoj službi se je narod zbrao pri cerkvi okoli lepo okinčane tribüne, k šteroj so ga povabili goslarje iz Zičkov. Ta godba i pesmarski zbor sta med celim kongresom kratkočasili navzoče z lepim igranjem i spevanjom.

Prvi govor so držali g. predsednik Klekl Jožef. Poročali so po prečtetom i odobrenom zapisniki lanskoga kongresa sledeča: Leta 1911. aug. 15. smo tu posejali *devet zrnica*. Devet kotrig je pristopilo k novo ustanovljenomi tretjemi redi. Iz teh znic je zraslo veliko drevo: do dnes mamu vpisanih 810 kotrig. I kak so rasle kotrige, tak je raso tudi düh sv. Ferenca, ljubezen do sirot v njih. Do letošnjega leta so v letnih malih šumicah zdavale kotrige skupno 10863 Din. 54 par, šteri penez se je obrne vsako leto na sirote ali mesto njih na cerkev i dobre knige. Pred dvema letoma, kda se obhajala 700 letnica smrti sv. Ferenca, pa je te düh tak zaplamto, da so se vsi začudili v Slov. Krajini. Odločo se je naš tretjired, da postavi na spomin 700 letnice hišo za občinske sirote: „Dom sv. Frančiška“. Čeravno zavolo slabe letine nese pobiralo ni l. 1926 ni l. 1927, je bilo poklonjenih, kak bo blagajnik obširno razložo okroglo 17 jezero dinarov brez nabiranja, letos pa više 80 jezero po par mesečnom nabiranju. Za te veliki uspeh se topla zahvalimo dobromi Bogi, oči sirot, vsem nabiralcom i darovnikom doma i v tujinskom kraji, posebno onim v Ameriki pa vsem odbornikom. Nadalje naznanja, da so šolske sestere, šterim bo zavod zročeni sprejele želo lanskoga kongresa, da bi se najmre vodstvo zavoda izročilo našim domačinkam, do šterih ma narod vekše zavüpanje, ka de tak več pozvanj i vekši naraščaj. Nazadnje omeni, ka smo se prošnjov obrnoli na oblastni odbor za podporo i tudi od Črensovske občine prosimo mlako za cintorom. Vse navzoče pa oprosi, naj vsi, ki

majo njivé v Orlovčaki, ka kda do meli kaj na svojih njivaj za opraviti, naj nam vsele pripelajo nekaj zemlje, štero so nam lani dali mil. grofica i jo vržejo dolí pri cintori. — *To Vas lepo vse prosimo.* (Vr.)

Tajnikovo poročilo z govorom.

Po poročili predsednika so mesto zadržanoga g. dr. Jeraja iz Mari-bora g. tajnik Meško Jožef kaplan držali govor i dali tajniško poročilo. V svojem govori so narisali skrb Materecerkve za sirote. Ta skrb se začinja že pri njenoi zibelki. Že za časa apoštolov se je pobrigala Maticerkav za sirote i določila diakone, da skrbijo za nje. Zatem je pa vsa stoletja sprijemala na svoje naroče vse sirote, vse betežnike, vse zapuščene, vse v nevarnost duševno i telovno postavljene po svojih ustanovaj. Država je pozno prišla za njov i je velika razlika med temi zavodi i cerkvenimi. V cerkvenih segreva nesrečno Evino deco toplota materinske ljubezni, Po lepom govori, šteri je napravo na vse globoki vtis, so tajnik ovrgli hudo-bno trditev sovražnikov, kak da bi črensovčarje zavolo gizde šteli te zavod postaviti. Črensovčare vleče na to delo ljubezen do bližnjega i velika potreboča vnoгих sirot, šterih največ je ravno vtistoj pokrajini, štere sredina so Črensovci.

Tajnik za tem poroča, da je širši odbor obdržao z denešnjov svojivi dužnivi seji, vozkejši pa meo celo štiri več od predpisanih, to je osem. Odbor je razposlao nad sto pisem, večinoma zavolo naboranja. Odposlao je tudi prošnjo na oblastni odbor za podporo i na občino Črensovci, ka dobi mlako pri cintori. Na konci poročila spodbüdjava navzoče k gorečnosti za to lepo stvar.

Plej Jožef je zatem deklamirao z občütkom sledečo pesmico :

Ka je ljübo sv. Frančišek.

1.

Ka si ljübo, ka si želo
Svet' Frančišek najbolj vrelo ?
V največkšega siromaka
Tvoja ljübv se namaka :
Siromaškoga Jezuša.

2.

Ka si ljübo, ka si želo
Svet' Frančišek preveselo ?
Tvojo düšo, tvoje srce
Najbolj' gene, najbolj' vleče :
Siromaštvo Jezuša.

3.

Ka si ljübo, ka si želo ?
Svet' Frančišek ? Ka si delo ?
Jezušovi siromaki
Vzeli so ti, oča dragi,
srce ino vrednost vso.

Spodbüda Tkalec Kate.

Za tov pesmicov je Tkalec Kata nagovorila svoje redovne sestre i je oprosila, naj bodejo matere za „Dom sv. Frančiška“, naj se skrbijo z celoga srca za njegovo postavitiev, kde ne dobijo streho samo naši siromaki, nego gde bodo njihove hčeri kak nüne tüdi slüžile tem i v njih Jezušü.

Blagajniško poročilo.

Blagajnik Cigan Jožef je dao za tem blagajniško poročilo, ki se glasi : Nabiranje smo začeli letos okoli Vüzma potom, gda smo dobili dovoljenje od ministerstva notrašnjih zadev, da smemo po celoj državi pobirati. Prle so se poklanjali samo prostovoljni dari. Teh prostovoljnih darov smo dobili l. 1926-ga 6604 Din. 40 par, leta 1927-ga 11113 Din. 70 par, letos pa dozdej 82782 Din. 62 p. Z toga smo vödali na povračilo posojila i za odplačilo nove küpljene zemlje, za pečat i nabiralne pole 29167 Din. 62 p. V blagajni mamó 126 Din. V kasi pa 53489 Din.

Kak smo lani sklenoli na našem spravišči, odbor pobira samo za postavljanje hiše „Dom sv. Frančiška“. Zato pa dokeč te ne bo gotov i ne bodo notri sirote, čeravno smo küpljene njive spisali že na sestre, teh dohodkov ne dobijo sestre, nego se devajo v kaso za zidanje. Lani smo tüdi sklenoli, da damo g. predsedniki, ki so nam posodili peneze, da smo mogli prvo küpljeno njivo vöplachati, dužnopismo. Ali toga nesmo dali zato, ar so penezi šli naglo vküp i smo dug rešili, odbor je pa priznao na svojoj seji dug i dužnik je bio s tem zadovoljen. Pri toj priliki se g. predsedniki zahvalim, da so od posojenih penez na več mesecov nikšega interesa ne prosili i ka tisti, šteroga so prosili, je bio samo takši, kak bi njim penez v našoj črensovskoj kasi noso.

Na našem spravišči smo lani ešče določili, da potom, kak se posojilo vrne, damo njivo na licitaciji z rende. Za rendo je odbor določo 300 Din. letno. K leti pa bo več, ar je Salaj Martin ešče letos povao vekši tao svoje odane njive. Predsednik, ki so meli od odbora njivo z rende, so k coj k rendi ešče dali vso poštnino, ka smo pri razpošilanji pol i vnogih pisem rabili, iz svojega žepa. Za to darovitnost se njim lepo zahvalim. Ki šče tevi njivi vzeti z arende, naj se zütra po meši javi pri predsedniki odbora, ki več obeča, tistoga bo. Z rende se da na štiri leta. To mi je čast javiti slavnomi spravišči z vročov želov, da gda bomo drügo leto meli pali kongres, bom Vam mogo najmenje petkrat teliko dohodkov naznaniti. Gospod predsednik bodo zdaj ešče par reči povedali od nabiranja i potom spravišče zaključili.

Letošnje nabiranje i sklep.

Na predlog predsednika se odnoglasno sklene, da se letos pobirajo krumplici, proso i kukorica. Gda se po vesnicaj te reči poberejo, se obvesti odbor, šteri je da odati i peneze dobljene vložü i kaso. Z velikim smehom vzemejo navzoči naznanje ugotovitev predsednika, da tisti krumplici, šteroga darovniki določijo za sirote i posebi denejo za nje, ne zagnili. Smejali so sé tüdi košaram, gda so predsednik darovnike opöminali, da z takšimi košarami ne smejo meriti, štere nemajo dna, nego z takšimi „malimi“, štere „po korčič (kebeo) držijo“.

Po tom, da se zvolita za overovitelja zapisnika Stanko Ivan iz Žižkov pa Horvat Ivan iz Črenovec, predsednik za zgled postavijo dve ženski, šterivi vsako priliko ponūcata, da kaj nabereta. Tak bi vsaki naj delao, kak njivi, ka bar „špic od bikovskega rogle“ da fisti na „Dom“, ki bika oda. Pa to se tiče vsake odaje i vsake prilike, gda što do penez pride. Čurič Treza iz Trnja pa Ivko Ana iz Sr. Bistrice sta na romanji pa slednja še v toplicaj nabrali dare za „Dom“. Žižek Kata z Žižkov je pa goreča na senji, pune žepē dinarov nam vsele prinese. Pomagajo njej Cigan Matjaš iz Žižkov, Plej Jožef i Horvat Jožef iz Črenovec. Teh gorečnost bodi nam v zgled, delajmo, trūdimo se i dajmo. *Dajmo ki li zmoremo* „po en črep“ ali „po en kamen“, to je 650 Din., kak je to včinila dnes edna siromaškejša ženska iz M. Polane. Nasledūjmo jo bogatejši, ka hitrej pride vkūp 800 kamlov i 800 črepov, ka mo k leti na kongresi že lehko gučali, kak i kda i kde mo zidali „Dom sv. Frančiška“.

Večni posvet.

Spunjeno je!

V krščanskem znamenji je večni posvet od vseh materijalnih stvari najsrečnejši. Najsrečnejši je izmed onih stvari, ki dvorijo Olt. Svestvi, ar popolnoma izgarati za Zveličitela je njegov začetek i konec.

V naših cerkvaj vidimo čudna, umetniška dela zidarstva, podobarstva i slikarstva . . . vidimo drago kamenje, mramor, zlato. S svojov lepotov, ki jo je ljudski velerazum v vse to vdihno, spunjavlejo te stvari vzvišeno nalogo, da stoletja lepšajo oltar. Že pri samoj pomisli, da bi se znale te umetnosti poškodūvati ali vničiti, nas dūša zaboli.

Ali kaj pa šče večni posvet? V koliko vzvišenejša je njegova naloga? On neje samo zato tū, da sija i olepšava hižo božo, nego zato, da slūžeči Bogi pomali izgara pred prestolom večnoga, vsemogočnoga Boga. Življenje večnoga posveta pomeni neprestano žrtev. Če bi se večni posvet samo za minoto zatajio, pretrgana bi bila njegova sveta slūžba, v osvetlūvanji stanovanja Jezušovoga.

Zaistino genljivo znamenje! Krščeničnik, to siromaško stvorjenje, v šteroga srca bije podvojene moči trkanje, je pozvan od svojega Zveličitela, da v kratkom časi svojega prebivanja na zemli živi življenje puno žrtev, da s tem zasluži večno življenje. Človek si prizadevle, da te dvoji namen pokaže z djanjom razuma i srca. Najprle žrtvuje Bogi svoje življenje, i ta žrtev je v kratkih letaj dokončana. Potom prinese Bogi i dar svojega duha, podigavle Bogi na čast cerkve, krasi je z dragocenostmi, s živo željov, naj te cerkve trajajo večno i naj so stoletjam spomeniki njegove vere. Kak bi se človek v svojem dostojanstvi ponizo, če bi se zadovoljio s tem, da žrtvuje svojemi Bogi samo zaklad, kinč svojega razuma, dar svojega srca pa bi Njemi odklone dati! . . . kak bi se ponizo, če darovitost njegove roke ne bi bila združena z darovitostjov celoga njegovoga bitja! . . .

Jeli vidiš zdaj, zakoj je spomin večnoga posveta tak lepi, tak genljivi v krščanskem znamenji?

Kda je euharistična duša poslušala melodije cerkvenoga spevanja i pobožno sprevaljala obred katoličanske liturgije, zagvušno neje samo ednok od genljivosti zajokala. No, za duh žrtve je ona bila dosta ranej vzgojena v toj tišini . . . poleg poniznoga trakeca večnoga posveta. Vsakdenešnji pogled na to drugo sliko navdušavao jo je vse bole i bole na pomiseo, jo spodbujao na odlok, da za Jezusa popolnoma izgara.

Kda v svetiljki zmenjkuje olje, se zdi, kak da plamenček gračuje živješi, a končno plamenček šče parkrat zamigla z malim sijajom . . . i potem vgasne . . . premine . . . Tak se godi z euharističnov dušov, štera je živela za presveto Oltarsko Svestvo. Kem bole omahuje njeno telo, tem močnejše gori v njoj plamen božanske ljubezni. A kda je na konci svojih žrtev, vtrgne se iz njenoga srca šče nekoliko žarečih plamenov te ljubezni . . . močno se podignejo k nebi, i na svojih ognjenih perotaj nesejo srečno dušo pred prestol boži. Kak lepi je prizor takšega konca takšega življenja! I angelci nebeski stojijo začudeni pred takšim prizorom! On se odigravle vednako v raskošnoj sobi bogatina i kučici siromaka . . . v vozkoj celici samostana i v prestranih odelenjaj bolnišnic. Mesto i doba nno tu od nikše važnosti . . . slika ostane vsikdar lepa, vsikdar spodbuja na pobožnost.

Gledaj tisto betežnico! Že duže časa leži na svojoj betežniškoj posteli i vendar ne opaziš na njenom bledom lici prisiljenosti i potrnosti. Nasprotno. Redko se nameriš med svetom na takše vedro lice. Njene bolečine njoj ne pomotijo v ničem misli: ona je prle vsikdar mislila na svojega Zveličitela . . . ona tudi zdaj misli na Njega. Dugo ga je vidila, gledala v velkoj oddaljenosti, pokritoga s plaščom podob krüha i vina . . . a v keliko njoj je On že zdaj bliže!

Tisti pajčolan postanuje vse bole redkejši i skozvidlivejši . . . gledaj, je že zdaj osrečena s prikazom ljubljenoga . . . če ravno šče ne jasno, ali vendar dosta menje skrivnostno, kak včeraj! Zemelske stvari potemnülejo i gubijo se vse bole pod vplivom njene bolečine; dokeč so nebeske poleg vsega trpljenja vsako minoto vse bole jasnejše i svetlejše pred njov.

Hostija dobi za srce ne-lüteč dar; duša postanuje celo gvüšna, da zdaj ma šče vekšo pravico na njo, kak kdakoli prle, a miseo, da je živela za Jezusa, zaslakuje njoj zadnjo veliko žrtev, ki jo čaka . . . žrtev, da zdaj popolnoma izgori za Boga! —

Obiščimo jo, da joj skratimo čas, olehkotimo bolečine, da vlijemo

v njo vüpanje v skoro ozdravljenje . . . Pri tom se mogoče pogovarjamo samo od svetskih stvari . . . A ona? ah ona se pri takšem guči du-gočasi, otrüja, pa če se na vid zdi, da i ona pri tom guči, sodelüje, je to samo navidezno. Iz ljübezni do bližnjega dopr'nese ona to žrtvo. Kak bi mogla düša, štera stoji že na pragi večnosti, najti kakšo slašt v takšem pogovarjanji? Ona žive zdaj od Boga i za Boga, njeno največšo veselje je, če se pogovarja od Boga.

Zdaj leži ona pali tü, sama, zapüščena . . . ti zagvüšno misliš, da se žalosti za voljo svoje zapüščenosti . . . Motiš se: to so njoj naj-srečnejše minote, ar zna dragoceni čas svojega trpljenja izkoristiti . . . Včasi je obrnola glavo na vankiši: njeni pogled se obrača proti njenoj cerkvi . . . Ona gleda i gleda proti milomi törmi cerkvice . . . a potem . . . se pomali giblejo njena vüsta . . . Vedrina se prevevle na njenom lici, v očeh se bleskečejo skuze . . . Pogledi, reči, skuze so za njo balzám molitvi, a za Boga pa dišava mirhe njene molitve.

Dnevi odteküjejo . . . noči minjavlejo . . . bolečine ne popüšćajo. Zdravnik je povedao zadnje: „Nega več nikšega vüpanja!“ s tem je pokazao svojo nemoč pred smrtjov, ki bo zdaj nastopila. Zdaj pride dühov-nik k njenoj posteli i začne z vüstami izgovarjati, s srcom pa spevati ti-ste vzvišene, tolažljive reči svete liturgije . . . ona moli . . . čaka . . . da to odbrano düšo sprevedo do vrat nebeskih . . . ar se slovesni čas približava.

Med tem posvet vgašüje . . . lice njoj postanüje vse bole blede . . . oči motnejše, — one morejo samo, da od časa do časa pogled-nejo na sliko Srca Jezušovoga, visečo na steni. Vüstnice so njoj vküp potegnjene i sühe od vročine . . . pa vendar, če jim pridržiš razpetje, občütijo včasi novo življenje, novo moč, da pritisnejo na njo poljüb svoje pobožnosti i srčnosti. Dihanje njoj postanüje počasnejše . . . hrepene . . . nesmilnost bi bila, iskati od nje štero reč . . . ali če izgovoriš sladko ime Jezušovo, se nepričaküvano odzove z močnim odgovorom: Moj Jezuš, moje vse!

Ali kak je v tom slovesnem časi v düši te odebranice? Ne trüdimo se niti poskusiti, da točno zaglednemo, kaj se godi v svetosti te düše! To zna jedino Jezuš! Ali če pristopimo bliže, začütiti bomo bar nekaj od skrivnosti toga srca.

Ovo, tü me maš — bi jo lahko čüli, kak se ona pogovarja z Bo-gom svojim — pripravljena sem, moj Zveličiteo! Ti si me že prie vnogo i vnogo let pozvao, da Ti služim, a jaz sam vsikdar včinila vse, ka sam li mogla, da te verno nasledüjem . . . da Te nikdar ne ostavim . . .

O moj Jezuš, kak si bio vsikdar velikodüšen proti meni, pozvao si me k euharističnoj ljübezni, na prelepo poslanstvo žrtve. I glej, živela sam od žrtve, od ljübezni. Zdaj pali gledam vse: križe, ki sam je mogla nositi . . . skuze, ki sam je mogla prelevati . . . neštevilne bridkosti, ki sam je mogla oküsiti, da ostanem verna svojim düžnostim, svojemi pozvanji i Tebi! Ti znaš, o moj Jezuš, da sam vnogo trpela . . . da sam mučala . . . da sam vse veselo trpela, ar je večna istina to, da smo ravno v i po trpljenji bliže k Tebi, i da nam je po trpljenji pot gladkejša i kračiša do Tebe!

Kem več je zgübilo moči moje telo, tem močnejša i slobodnejša je bila moja düša. V kak lepoj svetlobi se mi je po toj prikazao grob! . . .

kak mila mi je postala Hostija! — Grob i Hostija? O da, neje-li grob slavolok, skoz šteroga bo moja duša skoro šla, da zamore potem gledati razkrito Hostijo? Ne položi-li Hostija v moj hladen pepeo klico vstajenja?

Moj Jezuš! moja vöra je odbila! čas je tü . . . čas je tü . . . moja žrtev je dokončana . . . consuminatum est — Spunjeno je! . . . Ti si vsikdar bio Gospodar mojega celoga bitja, jaz ne vem, sam Ti li kda kaj zatajila dati . . . Ti si od mene zahtevao, da trpim . . . i jaz sam trpela . . . hrepeneo si po ljüoezni . . . , i jaz sam Te ljubila z vsov svojov močjov . . . Ti ščeš žrtev . . . glej me, vmiram — tü maš slednjo, ali po svojoj naravi najžmetnejšo žrtev. Kaj bi šče meo zdaj zahtevati od mene?

Glej, dober Zveličiteo, posvet, ki je teliko vrsto let goro pred Tvojim oltarom, zdaj dogara . . . nema več olja . . . nema niti plamenčka . . . njegova svetloba je končana . . . šče nešterno minoto . . . i on bo vgasno . . . O Jezuš, za Tebe sam živela . . . Jezuš, za Tebe zdaj vmiram . . .

Minola je noč . . . pomali se deni . . . Čüje se počasno vdaranje zvona . . . glasnik smrti! . . .

Drügi den odmeva po vulicaj slovesni žalobni spev „Miserere“ . . . Potem se spüšča v hladen, kmičen grob edna trüga . . . nekoliko lopat zemle kaple z muklim ropotom na trügo . . . A potem . . . Tišina za vsikdar! Vse je spunjeno . . . Od njega . . . Od nje . . . se mogoče tü več nikdar ne guči . . .

Ali v nebi! O gori v nebi! Kelike slovesnosti, kakše veselje! . . . Tü včasi začnejo angelje, ki so to dušo dnevno gledali i se njoj čüdilli, kda je klečala pred svetim tabernaklom vsa potopljena v molitev, v molbo i ljübezen, — spevati euharistično pesem hvale i slave.

Ne išči več to dušo v polmraki njene cerkvice! Posvet je tü dogoreo, da ponovno zasveti v nebi med zvezdami . . . da tam sveti skoz vse veke vekov — in perpetuas aeternitates! —

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: BOGOSLAV.

PRAVILA

DRUŠTVA „HIŠA MOLITVE“ V

(ČRENSOVCIH)

Dužnosti podpornih kotrig so:

podpirati kotrige društva pri zvršavanji njihove dužnosti

- a) z lepov peldov;
- b) z dari, posebno pa
- c) z posojüvanjom svetilniških naprav.

6. Kotrige društva za službena opravila ne dobijo nikšega plačila i nikše nagrade, služba vsakše kotrige brez izjeme — je častna.

Prenehanje kotrig.

Kotriga henja biti:

a) s prostovoljnim izstopom,

b) z izključitvijov,

c) zavolo smrti po meši zadušnici za pokojnoga.

Izstop je pravomočen, kda se te naznani odbori i ga te vzeme na znanje v zapisniki.

Odbor izklūči kotrigo, če je bio te v ednom leti trikrat opominjan i denok ne vrši dužnosti kotrige.

Što henja biti kotriga društva, nema pravice zahtvatevati ne osebno, ne po svojih herbnikih povračilo vplačane članarine, nema nikše pravice do društvenoga premoženja, ne sme nositi društvenoga znaka ali uniforme. Vsakše prenehanje kotrige more javiti društveni odbor vodilnoj cerkvenoj oblasti.

§ 9.

Uprava društva.

I.

Odbor.

Društvo upravlja društveni odbor i občni zbor.

Društveni odbor sestoji iz načelnika, podnačelnika, tajnika, blagajnika i telko svetovalcov, kelko občin je v fari. Vsakšo občino zastopa v odbori samo eden svetovalac. Tej svetovalci so — zapovedniki (poveljniki) kotrig svoje odčine. Te (občine) kotrige po potrebi lejko zvolijo 1—4 častnike, šteri pomagajo poveljniki (zapovedniki) pri zvršavanji društvenih preddisov. Častniki so pomočniki svetovalcov, nejsu pa kotrige odbora.

Poveljniki i častniki nosijo posebne znake po določilaj občnoga zbora. Njihovo medsebojno razmerje vrejūje odbor.

Če je načelnik zadržan, ga z njegovim pooblastilom nadomestūje podnačelnik.

Društvo zastopata i za njo podpišūjeta načelnik i tajnik, odnosnō načelnikov namestnik.

Odborovi razglasi i oznanila se razglašūjejo v cerkvi, v listi „Novine“ ali tak, kak je to v kraji navadno.

Odbor je sklepčen, če je navzoča nadpolovična većina.

Odbor ma na leto štiri redne seje i to:

1.) pred Svečnicov,

2.) pred Vüzmom,

3.) pred tretjov nedelov po Vüzmi i

4.) pred Telovim.

Izredne seje se vršijo po potrebi.

Pozvateo odborovih sej je načelnik, odnosno z njegovim pooblastilom podnačelnik.

Odbor se voli na šest let.

II.

Občni zbor.

Za sklepčnost občnoga zbora je potrebna nadpolovična većina rednlh kotrig, ne gledoč na to, je li spadajo v kategorijo samo z znakom ali v

kategorijo z znakom i diplomu. Občni zbor se vrši vsakše leto i to: po polpoldnevnoj službi božoj tretjo nedelo po Vüzmi.

Naloge občnoga zbora so:

- a) voli odbor, razsodišče i dva preglednika,
- b) more razveljaviti odborove sklepe,
- c) pregleda i odobri društvene račune, štere predlaga društveni odbor,
- č) sklepa po predhodnom privolenji cerkvenoga predstojništva — o spremembi pravil,
- d) določi znake za povelnilke i častnike pa uniformo za kotrige,
- e) sklepa o razidi društva. Te sklep pa je valao samo te, če je navzoča nadpolovičua većina rednih kotrig kategorije z znakom i diplomov i če od teh tričetrtinska većina sklep sprejme.

§ 10.

Razsodišče.

V vseh sporih (svajah), ki so nastanoli iz društvenoga razmerja med kotrigami, odnosno med društvom i kotrigami, ali cerkvenov vodilnov oblastjov, razsoja sodišče, ki sestoji iz štiri kotrig.

Predsednika si zvolijo iz svoje srede za vsakši slučaj posebi. Če je svaja s cerkvenov oblastjov i se po razsodišči nemre odstraniti, je odstoppiti zadevo višjoj cerkvenoj oblasti v končno rešitev.

§ 11.

Preglednika.

Preglednika mata pravico pregledati vsakši čas delovanje odbora pa povelnikov po občinaj. Na občnom zbori vsakše leto data preglednika poročilo i stavita predlog zavolo absolutorija.

Za preglednika se ne smejo izvoliti ne odborniki, ne povelniki, odnosno častniki, omenjeni nemajo pravice predlagati ali izvoliti preglednika.

§ 12.

Razpüst društva.

Društvo se razpusti:

- a) če to sklene občni zbor po določilaj e) točke § 9. teh pravil,
- b) če ga razpusti oblast,
- c) če društvo po sodbi cerkvene oblasti več ne slüži svojemi nameni.

V vseh teh slučajih spadne društveno imanje r. k. farnoj cerkvi društvenoga sedeža v postavitev novoga društva z istim namenom i v istom kraji. Če se v trej (3) letaj ne postavi, pripadne imanje sirotišnici „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Sodbo zavolo točke c) § 12 more vsikdar vöpovedati višiša cerkvena oblast.

Drūštva i zveličanje.

XV.

Drūgi deo.

Našo razpravo dokončamo. Glavni namen nam je bio posvetiti vu bratovčine i od teh povedati navuk verski. To smo že včinoli i dali tūdi odgovor na vse ugovore. V teh sklepnih vrsticaj pa povemo par reči ešče od nej cerkvenih i nej verski ali svečkih drūštev. To je drūgi deo naše razprave.

Če bratovčine neso potrebne za zveličanje po Kristušovom navuki, se zna, da so tem menje potrebna prosvetna, telovadna, gasilska i drūga svecka drūštva. Vsa necrkvena drūštva neso potrebna i tūdi hasnovita neso za zveličanje, kak so bratovčine hasnovite z odpūstki, ar svecka drūštva nemajo odpūstkov. Jedini hasek, šteroga nosijo svecka drūštva je: *dosega tistoga dobroga namena*, zavolo šteroga so ustanovljene. Če pa dobroga namena nemajo, pa se njim pridružiti itak ne sme nieden krščenik. Da pa svoj dober namen dosegejo, morejo paziti na troje. *Iskati morejo 1. tisto, ka je najbolje potrebno, 2. ka je najbolje hasnovito i 3. ka je pošteno razveseljivo. Štero drūštvo te red spremeni, ne je vredno obstanka i podpore.* Če bodo gasilci, orli, kotrige prosvetnoga drūštva itd. iskali v prvoy vrsti zabavo: so zablodili. Prvo je iskati to potrebno. I to potrebno znate ka je. Kristuš je pravo, njegova Cerkev vas vči na to: *ljūbi Boga i reši svojo dūšo.* Če te drūštvo od Jezusa vkraj vleče, ti mlačnost nosi v srce, te okrajša v pobožnosti, ti rodi starišovo zamero, ti domači lepī hišni red i mir kali — *zapūsti je, dužen si to včiniti po božoj zapovedi.* Potrebno je samo edno: Bog i dūša. Drži se toga! I zato se drži tūdi drūštva, če v njem i po njem si bolši, vernejši krščenik. Za potrebnim pride hasnovito. Kotriga biti kakšega drūštva brez haska je zapravljanje. Ki je na cesto, zapravlja. Ki hodi v drūštva ne bi si hasek zorao ž njega, zapravlja najdragši kinč: čas. Vči se v drūštvi, ka ti je najbolje potrebno, da si poleg dobroga krščenika tūdi dober državljan i dober gospodar. Ka vala lepo popevati i zavertivati? Ka vala modo špilati v kratkih jankaj i tupa ostati!?

Tretje, ka iščemo v drūštvih, so zabave. Te so samo začimba, štera se ne je, nego jeli da samo bolši tek. Ravnotak naj bo v drūštvah. Pesem, igra, muzika naj otrūjenomi organizmi i dūhi da samo tek. Hrana je prvo i drūgo, to je iskanje Boga i zveličanje dūš pa včenje za kem hasnovitejše preživljanje samoga sebe i drūžine. To je hrana. Ka nam pa ta k teki bo, poiščimo *pošteno* zabavo. Pošteno veselje je pa samo tam mogoče, kde greha i prilike na greh ne. Z drūgimi rečmi to etak razloži sv. Dūh: *„Veselite se v Bogi“* (Filip. III. 1).

Konec.

Smilūjte se njim!

Potnik je šo z Jeruzalema v Jeriho pa je spadno med razbojniko. Ti so ga slekli, ranili, oropali pa na pol mrtvoga na cesti povrgli. Jezuš je pravo, ka tisti dūhovnik i levit, ki sta mimo njega šla, ne da bi njemi pomagala, nesta ga ljūbila. Nego

ljübo ga je „*tisti, šteri njemi smilenje skazao*“. (Luk. X. 36—37). I pravdoznanci na pitanje, što je njegov bližnji, je za odgovor smilenost zapovedao: „*Idi i tüdi ti tak delaj*“ (Luk. X. 37).

Potnik slečen i oropan pa ranjen, je düša v purgatoriumi. Oropana je nebe, slečena zadoščenja i ranjena z vnogimi, preteškimi mokami zgečega ognja. Si čüo Jezušov glas, glas, ka je ljübezen do bližnjega? Če nemaš smilenja, ne ljübiš. Pa želeš znati, kak naj si smilen? O tak lepo ti to razloží Jezuš: *Vse ka ščete, ka bi Vam včínoli ljüdje, tüdi Vi njim včínite*“ (Mat. VII. 12). Če ščeš, ka se te nišče ne spomene v tistom strašnom ognji, te ti tüdi tak delaj. Če pa želeš, naj drugi molijo za tebe, ka bi se ti zbrisale kaštige zanemarjene molitve, moli za pokojne, — najlepša molitev je poslušanje svete meše; — če želeš, ka bi što kakši krajcar dao siroti za tebe, ka bi se ti rešo kaštige, štero ti je nakopala skopost i trdosrčnost, darüj za sirote; — če ščeš, ka bi se što posto i zatajo v pili vina i žganice za tebe, ka te ogenj ne bi žgao z žejov i lakotov za grehe nezmernosti v jeli i pili, posti se i pij opojnih pijač kem menje i kem bole redko za verne düše v očiščelišči te mesec november. Bodite smileni! Molite, postite, zatajüjte se v pili, trpite mirno za verne düše v vicah. To je ljübezen, tista smiljena ljübezen do bližnjega, štero Jezuš zapovedava i štero smilenje rodi: „*Blaženi so smileni, ar bodo smilenje zadobili*“. (Mat. V. 7).

J. HONTLER

— Prošnja za pomoč po toči prizadetim Prekmurcom. Naš prevzvišani gospod hercegpüšpek so poslali svojim vernikom pismo, gde opisüjejo točo, ki je v Gornjem Prekmurji vse vničila dne 5. junija. Nato se obrnejo na svoje vernike i jih prsirčno prosijo, naj priskočijo tem siromakom na pomoč v prvój sili, naj se pokaže, da smo kak bratje v Kris-

tuši vsi za ednoga i eden za vse. V te dober namen se je po prejšnjom oznanili priredilo 7. nedelo po Risalaj, to je 15. julija t. l., okoli oltara zbirka prostovolnij milih darov v hasek tak težko oškodüvanim prebivalcom na Cankovi i okroglini. Čč. gg. dušni pastirje so poslali nabrane dare dekanijskim uradom, tej pa škofijskomi ordinarijati, ki bo skrbo za to, da bodo te darovitnosti deležni tisti, ki so v najhüjšoj sili. Prevzvišani g. püšpek so končali svoje pismo s svetopisemskov oblübov: Blaženi, ki se spominja siromaka i pomoči potrebnoga, njega bo Gospod rešo hüdoga dneva.

— **Devetdnevnica v Črensovcih.** Na čast sv. Frančiški ob priliki 700 letnice kanonizacije sv. Ferenca (ka je Svetcom prišteti) je tükaršnja tretjerdnška sküpsčina držala devetdnevnico za *spopolnitev naših düš*. Predstojnik od Sv. Trojice O. Elekt Hamler so spovedavali vernike, njim držali en navuk, nove kotrige sprejemali v tretjired, od že presküšenih pa sprejeli zaobljübo. Spovedalo se je na jezero düš. Na god peterih ran sv. Ferenca, 17. septembra je bila meša z Svestvom za vse žive kotrige tretjega reda, zadnji den, 18. pa za pokojne slovesna čarna z liberov. Zaobljübo je naredilo 26 kotrig, med njimi 6 moškov, na novo pa je sprejetih 12 kotrig med njimi trije moški.

— **Tridnevnice za tretjired** se bodo letos ešče vršile v Bogojini i pri Gradi. Pri Gradi se začne 20. oktobra, v Bogojini pa okoli Vseh Svetcov.

— **Vizitacija tretjega reda se je vršila na Cankovi na Malo mešo.** Vizitacijo so opravili O. Elekt Hamler.

— **Marijina družba v Törnišči.** Ustanovila se je tü Marijina družba na Velko Mešo.

— **Romanje v Törnišče.** Dela se na to, da se ponovi negdašnje romanje v Marijino cerkev v Törnišči. Vnogo sv. meš, molitev, zatajüvanj, obhajil naj darüjejo farniki v te namen, ka Bl. D. Marija odpre svoje roke na posebne milošče, potem nastane znova zaželjeno romanje. Romarsko mesto je najmre tisto, kdë se delijo od dobrega Boga posebne milošče.

— **25 letnice smrti papa Leona XIII.** smo se spominjali 26. julija. V vrsti 262 papov je bio pokojni Leon gvišno med prvimi. Zvoljen je bio za to najvekšo slüžbo, kda je bio — po človeče soditi — že na meji življenja. 68 letnomi kardinali so prisodili pri izvolitvi komaj par let papovstva, ali slabo telo je pokazalo ogromno delavno silo. Vodo je sv. katoličansko Cerkev celih 25 let. Bio je globoki mislec, odličen državnik i diplomat, a tüdi mož pobožnosti i svetosti. Podugšano njemi je bilo življenje, da je mogočo človečanstvo posvetiti božemi Srci Jezušovomi. —

— **Redovnica „doktor modroslovja“.** V Gradci je dosegnola doktorski naslov uršulinka sestra Anuncijata l.či nekdašnjega ljubljanskoga profesora dr. Oskara Grařajja, ki se je, čeravno Nemeč, slovenskoga jezika tak navado, ka je v slovenskom jeziki celo včio. Bivši dijaki so ga ohranil v blagom spomini.

— **50 letnica smrti velkoga papa Pija IX.** ie bila letos. Kak znamo, njemi je Bog naklono najdügšo dobo papežüvanja med vsemi 262 poglavari svete Cerkve. Vladao je 31 i pol let. Tüdi sv. Peter je vodo Cerkve Kristušovo približno telko časa. Trüda puno trnjevo pot je meo Pij IX. V začetki njegovoga pontifikata pri revoluciji 48. leta, je mogočo pobegnöti

v trdnjavo Gaeta blüzi Neapolja. L. 1870. so se sovražne čete polastile Rima i cerkvene države. — Pa tüdi več tolažilnih dogodkov, ki so velkoga pomena, naštemo v dobi papa Pija IX. Leta 1854. je bio kak verska istina razglašen navuk, da je Marija brez greha poprijeta, ka je Marija štiri leta sledkar sama potrdila, kda se je 18 krat prikazala blaženoi Bernardki pri masabljelskoj jami; l 1867. je celi svet obhajao 1800 letnico smrti apoštolov prvakov. Nej dugo na to so bili püšpeki katoličanske Cerkve vküp pozvani na vesolni cerkveni zbor. Prišlo jih je 700. Cerkevni zbor sv. Cerkve ne zaključo vsega dela. Kda se bo nadalüvao? Prle nej, dokeč se ne reši takzvano rimsko pitanje.

— **Kakše naj bodo Marijine družbe.** Sv. oča Pij XI. so pravli: „V šoli lübe Mtere bože so nej zadosta samo predge, vej tüdi po drügih šolaj samo s predavanji ne vse dosegnjeno. V Marijinoj družbi trbej resnoga sodelovanja kotrig“.

Ali se njoj je vola spunila? . . . Rajši z muzikov v pekeo, kak v Marijino družbo — tak je gučala 18 letna mladenka v svojoj drznosti i spačenosti na Poljsko—Šleskem. Nasledaji teden nenadoma zbolji. Lagoji španjolski beteg jo spravi v smrtno nevarnost. Pozovejo dühovnika. Nesrečnica ga je zavrnoła, če gli so jo na vse načine prigovarjali. Kda so rodbina i bivše tovarišice njeno telo sprevodile na cintor, prikoraka proti z muzikov na čeli celi polk vojakov—lovcov. Godba šče pokazati s pogrebci sočütje, pa začne igrati žalno koračnico . . . Nenadna groza obide vse navzoča pogrebce, ki so se spomili drznih reči nesrečne pokojnice: „Rajši z godbov v pekeo, nego v Marijino družbo!“

— **Evharistični svetovni kongres,** ki bo sledio letošnjemi, avstralskomi, bo treseti po štüvili. Določeno je, da bo pozvan v mesti Kartago v Severnoj Afriki l. 1930. V Afriki ga dozdej ešče nej bilo. Ar bo pa omenjenoga leta zednim 1500 letni spomin odločnoga sina afrikanskoga podnebja, sv. Avgustina, se je pripravlalni odbor, ki bo leta 1930 obhajao 50 letnico obstoja, odločo za afrikanska tla.

— **Veličanstno baziliko** v romansko-bizantinskom slogi bodo zidali v Lisieuxi, na kraji, gde je mrla sv. Mala Trezika. Kanadski katoličanci so darüvali za to svetišče že 7 milijonov zlatih frankov. Dozdej je obiskalo Lisieux okoli poudrugi milijon tühincov.

— **Zanimivo.** Na Angleškom se pripravla te čas 11 bivših anglikanskih dühovnikov na katoličansko mešniško posvečenje,

— **Misijonski mednárrodní kongres** je bio letos od 23. do 27. septembra v Würzburgi na Nemškom. Dozdej so bili že štirtje takši zbori: l. 1924 v Mödlingi pri Beči, l. 1925 v Budapešti, l. 1926 v Litomericah na Českom, lani na Poznanjskom. Pred letošnjim kongresom je vküp pozvana na dneve od 21. do 23. septembra misijonsko-znanstvena konferenca, ki jo vodo znani misijonski predavateo profesor Schmidlin iz Münstra.

— **Pismo male Japanke.** Sestrana admirala Jamamoto, Brigita Aiko Jamamoto, 10 let stara japonska deklica je deklicam v Beč pismo poslala v šterom se njim zahvali za njihove molitve i jih prosi, naj molijo za japansko deco, ka jih dosta bo katoličanov, ar jih je dozdej premalo. Za zdravje svoje ljübe mamike prosi tüdi njihove molitve.